Schubert András

Az ellentengeri csata

Hommage à Gilbert & Varró

Háborog az ellentenger nagyon,
De nem fog ki az ellentengernagyon,
Rá kell nézni: csupa báj és kellem,
Biztosan győzni fog az ellentenger ellen!

A matrózok az árbócokra másznak,
Daliásan dagadnak a vásznak.
Harcba indulnak most, nem is holmi zsúrba,
Ezért is öltöztek fel talpig azúrba.

Azúrkék a tenger, azúrkék a bögre,
Azúrkék Curaçaoval csordultig megtöltve.
Dühöng a tengernagy, miért nem isznak rumot?
Tartottak-e erről összflotta-fórumot?

Ha nem is tartottak, volt róla tervezet,
Kiharcolta ezt a flotta-szakszervezet.
Aztán jött egy fószer, gurultak hordói,
Azt mondta, van bennük jóféle bordói.

Mikor csapra verték, a csalás kiderült,
Most ihatják übtre az azúrkék nedűt.
A tengernagy meg tépheti a haját,
Likőrrel még senki nem nyert csatát!

Azonnal kiadja kegyetlen parancsát:
Mindenki öntse ki azúrkék narancsát.
Felhabzik a tenger, azúrkék a habja,
Fel is vidul tőle a tengernagy napja.

– Rumot a bögrébe! – hangzik az új ukáz.
Vedeli a rumot matróz, lövész, utász.
Látja a tengernagy, megvan a hatása,
Dől a sok holtrészeg tengerész rakásra.

Nem jó rátölteni likőrre a rumot,
Tengernagyunk ezzel csúfosan megbukott.
De megfogan benne a nagy mentőötlet,
Több hordónyi rumot a tengerbe öntet.

Az ellentenger habja el is csitul nyomban,
Neptun bősz serege kóválygog aléltan.
Mire felvirrad, már nyoma sincs haragnak,
Tenger és tengerész együtt iszogatnak.

Ellentengernagyunk legyint egyet bölcsen,
Fő, hogy a csatáról a naplót kitöltsem.
– Fél pont is pont – mondja, s szól a másodtisztnek,
Eredménynek írja be a naplóba az ikszet.

